שאלה 1

- סמנכ"ל לבין עמיתיהם של אחמד ומשה מוקדמים זו מנת סע' 15 לחוק: השפיטה - להעניק סעד למען הצדק. לעומת, עולה הטענה כי בכל הנוגע לגבי סמנכ"ל לקרוא (היה ויבוא דין לפני בוואקון הנשיא לגבי סמנכ"ל לקרוא לפעולה בכל אשר מתשמש תפקיד של מתוקן השטחים - עולה כי אין מתוקן מלבד הנפטר). דיונים - פתרה את שאלת הדיון הפנימי כל מי שמקיים לעניין דמיהה ומשמש כ"ל מנהל. (הפעולה ניתנה רק בשמדובר בחמאד ניון שאינו אזרח ישראלי, משה אזרח ישראלי לגבי אזרח עמיר הדיון).

הדין חל על אחמד שאינו אזרח ישראל הוא הדין הדיון לגבי שטחים מוחזקים הנמצאים לחמאס (Belligerent Occupation) מקום הלב הנמצאים הנמצאים הוא מ 1967 נושאים לחוקן את הכללים המנהגיים המלים דומה לה - לגבי מתו"ד דהיים.

מכ' תמה אך לאשורה את אמנת ג'נבה 1949 הדלת אשר בנה המנדט - האוכלוסיה הנלחמת אשר ושלמת דאגו לו קיימת אפשרה לחמאס אך אינה חלה מעשית הימנה הכחש - אמנה בו הוא הסכמה לפי פעולות בשטחים לא כן ישראל מתו"ד לנהוג עם עקרונות. מאידך, פרוס מבחן נמים סוברים כי לפחות חלקיה ההומניטרים הם מנהגיים, לא כן, ישראל מחויבת לאמנה זו. (בפסק ניקרגואה נקבע בין היתר שהחלה עליה סע' 3+1 לאמנת ג'נבה ונקבע כי סע' אלו הם מנהגיים כיון שנושאים הומנים עקרונות בסיסיים אימוניים של כבוד אדם). בפסיקה הישראלית ניתן לראות כיצד התייחסו בתחילה אל העקרונות ההומניטריים כעקרונות הסנמיים דלהם אולם עם הזמן דיקן בפסק עצ'רי מאיתם אליהם כל עקרונות שנפ' קיבלה על עצמה עקרונות הומניטריים בסיסיים שהוגשו להנחיות המהליכים של בג"ל (בהמשך גם בפסק המיסולים וכן בפסק מארדה - הבדו כדר הנפש כי מכ' מתו"ד דהים). בנוסף, קיימים 2 פרוטוקולים לאמנת ג'נבה מ 1977 - לסכסוכים פנימיים ולסכסוכים בינלאומיים. מכ' לגבי 3 המקורות המעניינים לגבי הם המקורות המסחריים מהם נגזר הדין הדיון. (אומרים דהמשך)

לגבי משה - בפסק ההנקבה נפסק כי תוקי היפוך חלים גם על ישראל אשרי השטחים דמחולה אקסטה טריטוריאלי כיום נגלה.

- נפקות התחימה על האמנה מ 2009 - אמנת ריגה 1951 (אמנת האמנות) אשר קובע את הפרוצדורה לחתימה אמנות קובע פרוצדורה, אולם ניתן להגנה עליה כנאמר דאמנות עצמן. משמע - גם נקבע האמנה כי חתימה עליה מספיקה דבר לחיים את המדינה הזו, לעובדה כי ישראל לא אשרה - חתמה נפקות פחותה.

סע' 7 לאמנה נקבע כי הדב/שר החלק הים נמוסמנים לחייב מדינה דאמנה. בפסק קמאר הועלה הטענה כי הנשיא הוא שמוסמך לחתום על אמנות (סע' 11 לחוק נשיא המדינה) אולם נפסק כי הסמכות מוענקת למשלה וסמכות הנשיא הוא "לבבי בלבד". גם בפסק הלל ויס הנשיא אמר הוא הדגש הנכון כי למשלה סמכות בחתימה מחייב.

לפי אמנת ויינה 1969 (סע' 18-19) נפרש אותר של המדינה דבר שמונע לחתום - כל עוד מדינה חתמה אך לא אושרה סע' 18 מחייב אותה "שלא לפעול בדרך שתשים לאל את מטרת האמנה".

בחתימה והאמנה נכנסה לתוקף ולגבי אושרה (בקבלת כ' האמנה) הרי יש דרך בדיונים כדי הבינלאומי בכדי להגיע מה נפקות לגבי נכון הפנימי דאמנה בדקטרינה יש דרך דשלטון חוקתי מיוחד דבר שמונע לגבי הפנימי אולם שלא האמנה בדקטרינה (גם אם נפרש אשרור וגם אם לא) כל עוד אין חוק פנימי אושר פוגע שלא האמנה, הרי מונע לגבי הפנימי כפתיחה לאמנה ובחתימה הפרשנות הקיימת.

גם דפסה נבדקת הוכרה הנפקה של אמנה דקלרטיבית אשר שם מפנה לא תהיה מחויבת עליה מכח אמנה ויש תחויב מכח המנהג. אולם אם הענקה לן משתה הוולקרי "המנגד מתקפ". אולם עלים ההתיחסות השונות על הואמנה - מבחינה כי ישסלל אינה מתנגדת אלא פסיבית. דפסה המבל הישראלי הוקמה סמך שנודי מנהג בואמנה התבשה על ידי הים (1958) וכי גרמניה שהיתה פאסיבית לא אמשר המנגד מתקפ.

• סמכות המושל להנהיג דברים נוגעת ממס מקומית - דפסה בעמ' אוסטרליה נקבע כי מכח הקנון הוא מוסמך המושל הבריטי להקים מקנה To restore & ensure public order & safety - ומכאן להבטיח ניהול תקין של הים עליו להקים מקנה. בנוסף נאמר דבר שאחר וכן בהמלצה ~~[illegible]~~ כי לישראל עומד סעיף 51 למגילת האו"ם שם הבנה עצמה ולכן מותר להם להקים מקנה לצורך הבטחת הקמתן. דבר החיסולי נפסק כי מדי אינה נמצאת דמצב שלאחר Postbellum כאן שלא היו בנים דבנים שיטה אלא ד-in bellum כאן ולכן ניתן להשתמש בדרך 7 לבנין המלחמה שם בנוסף לסעיף 51 אשר מאפשר הגנה עצמית (If an armed Attack occurs), קיים מנהג המאפשר הגנה עצמית מונעתית ותמנעי שתבוא מרי לפרקטיקה ומיידית (בנג אלמרגי) והובלה בדים שבלו עומדים בדרישה הפרופרציונליות והמיידיות.

• אמנם בינו מובנים כי כללי אמנת ג'נבה 1949 (סעיף 4). אולם סעיף 2 מקיים כי האמנה חלה המשרה של אפיסה לחמשים - בידוע מדינה לעיתים - ישראל טוענת כי ידין אינה מדינה לעיתים ולא. ובכן לא קיבלה הגנה השטח אלא נכשלה אשר בעלמה.

ד. ידין ובכה על השטחים הכבושים דוכנה הנלחמים בין דיקשטין לכרוך מיון דחיים כהן (בדומה לאב) ישנו ויכוח ~~ויכוח לבינאב לשון סעיף 2 לעניין המלחמה, אלו שאנו לשון סעיף 4. אולם בעמוד בבקר שאמר אם~~ יונשר בנג כיון שבדרו אפילו אם האמנה לא חלה בישראל - מדינת ישראל מאמצת לעמה כללים הומניטריים אלו ולא כן לעניין איחוד שטח - סעיף 49 לאמנת ג'נבה יש שאלה תנאים: (1) מהופה לאמו נשפטה סנגה. (2) הסנגה הנה מיידית (3) איחוד אזור מבורכן יסיע בהפחתה הסכנה. אולם, נאמר דמבחינה כי איחוד שטח לבוקר ההגנה הוא אינו לגיטימי ואסורה דמקרה שם אמנם נאמר דמבחינה כי הוא עמד בדרך דבעלות טרור ואיחוד אזור מבורכן נועד רק לבוקר ההגנה. אל כן יבקש שאמנם למצוא לאמו שם הדרך אל עברו בדרכה מאשר יבר ולא איחוד.

• משום כיון אבדה ישראל ואשה השטחים. דבר שאמר המלה אל הישראלים אשרי השטחים מחיקת הבטחון הרי"מ שם. דבר קבוע אל נפסק כי כל מי שבחר לבוא ולגור בשטחים יתולו אין אמם הבינים אותם ויחיל המושל הבריטי אל הצבר - הקנון הבנגה (שמה חיבוש) אשר היו נהוגה עוד מימי המנדט הבריטי בישראל ועברו שינויים עם השנים אך אם כיבוש ישנו ד 1967 הם הוחלו בבתים המאוחרים אל השטחים המוחזקים. אל כן אל אזרחי ישראל הנגרים בשטחים המוחזקים יחולו הקנון אלו מלבד דמקרים של בני מושל סנגיפים - טרוריסטים אל ישובים והנפגעים או דמקרים של תקיפה אחלה אקסטרוטרריטוריאלים (מטוסים וכו') - מכאן לא אמנם למשה ~~[illegible]~~ הנגנה של סעיף 49 לאמנת ג'נבה כיון שאינו "מגן" לגיון כאשר הבנים אליהם בשרים המגנים.

מעניין יטען משה כי כיון שדבר ההתנחלות נבדק כי חלק היסוד הלים בשטחים אל ישראלים בהתחלה אקסטרוטריטוריאלים - פרטונלה. הרי שמחוץ אזור מבורכן יהווה בעיה דאוכלוס הנלחמה שלו, בגלל אשר

מעניין לו הלו כהוכו ותיתל. דנולל, יטען משה כי הפיסה דבטל מעלה הטו אינה מיבטל כשהוא דסק 8 לחוק כתהכו ותיתל. אולם דיהמש יטען כי כיוון שמשה לוקח חלק בפעל בלתיתם - סיוע למתקלים - הרי שהכו מחכל. לפי סק 1 לאמנת הכלב, משה אינו עונש דיבדרה "לוחם" שכן אינו מסמן מלחמן ואינו נלחם לפי הגדרה הסק. אך מאידך קשה להגדיר כ"עזרה שומרי חוק" - הרי שהכו אנחה הלוקח חלק פעיל דלתיתה. דבפה התיסלים המעלים דיק קולל כי ישנו צורך להחזיק את הדין המלחמתי ולגלל הגדרת חלק פעיל ג"ם פעולה סיוע וכן לוודאו שמתקלים לא יכו הבנה המנוגד לאמנה" אלא יהיה נכון לפנות דהיינו "לחמים בלתי חוקיים" - הגדרה אלה יכך השופט דיק לדין הדינל הקיים. משה ידקש יטען כי גם המלחמה ואולם פיכך ז הבנה מבנה לא בנים דמלה של אמנת המדינה נגד מדינה אלא הבנה למדינה כנגד אזרחי אויב.

עוד ידקש יטען משה כי הקדרה מיהודה לשומרון אינה מגדרת תיחום אזור המבוים אלא הקדרה אוכלוסיה לפי סק 49 (6) לאמנת ג'נבה. דיהמש ידגיש את טענתו בנוגע לעובדה ששם נקבע כי יהודה, שומרון ועזה (כולם כדי לא לחזור מה הדין לגבי עזה) הם חלק אחד ולכן סק 49 לאמנת ג'נבה, לכן נוגע להעביר חלק אזרחים אלו לכוח תיחום אזור המבוים.

← יהודה ושומרון כי האמנה עליה חתמה ישראל בשנת 2009 (ברגע שבטלה) הרי שישראל הכו מחויבת רה במנהג עולם, ושישראל גם חתמה על אמנות ישנות אחרות (כגון) שם נקבע כי ישנם סייגים מסוימים לפיהם נוכל להעביר אוכלוסיה המתם את אלו המבוים לכוח דמחוני (סק 49)

מה קורה דמצב, כו קיימת סתירה? האמנה ונה נקבע כי מצב כו שני אמנות סותרות - ואמנת ג'נבה, {אולם היה מדובר בjus cogens - היה נכתב הסכמה הבינו לאשו אמנה הסותרת אלה (סק 53 + 64 לאמנת הוליה) דלא הסכמה בל היה האמנה דקלה. (ניסוי)}

מנגנון, אם קיימת סתירה - הרי שישראל מחויבת למנהג האחרון מ2009 ולא המנגנה.

לפי טלי הוינקלקרדיה - מנהג נכנס לכוח הפנימי דאולם מוניסטי - סותר לאמנות המשלים פעמים אלה דמקרה של סתירה עם חוק קיים - מנוחה פרשנה החוק והנו יפורש לאור עקרונות המנהג.

שאלה שניה

- כל נושא האמנה המשפט הבין לאומי בא מ 1969 הגדרה הראשית "אמנה הבינלאומית", אמנה זו הינה פוסיטיבית. סע' 7 הינו סע' דירה מתבל - אולי גם המדינה קיבלה אחרת יהיו שר החוץ/הכל מוסמכים לחייב מדינה בהסכם.

דמדינה ישראל הנושא אינו מוסדר בחוק פנימי, אולם דארבנו אחרת הנושא מוסדר בחוקה.

הארה - רבבי לאשר אמנה בקוק הנשיא לאישור של 2/3 מהקולות. אחרת יכול לקבל אשר רק כהסכמה מנהלי (Executive Agreements) ובמעמד הנורמטיבי של ההסכם יהיה נמוך. (פחות מאשר - Supreme Law of the Land)

הגירוגה - ישנו מצב דברים אשר מאפשר לממשלה כשהם מגבלה לקבל הסכמים דנושאים משוייכים אם לא הסכמה הרשות המחוקקת - אולם דנושאים אימוניים אשר הוקמו מהנשיא נדרש שאלה הרי המחוקקת דרגות האמנה. לעומת פרוג בוגדרשל מצב זה הינו המצב המומלץ כיון שמחד הנשיא משיג יעילות ומאידך אינו מעניק לרה המגלה יותר מדי כח.

רשות - הדבר אינו קבוע בחוק. **דרגת המשנה** נמצא כי יש צורך לאישור הכנסת בהתאמה הנשיא דבר לגבי ההסכם, אולם דיהמשך קבע כי **סע' 11 לחוקת המדינה** הינו סע' המדבר על הבריח יצוני - רק הסכמים שהוגשו לאישור ע"י הכנסת - "חתמו" ע"י נשיא המדינה (פסק הדין ניקון את הסע' המוקם) למשלה שמדבר הסמכה לחייב את ישראל דאמנה. לעומת דיהמשך סמכות הממשלה הינו כפי דטרמינטה עד כי **דבסה הלא ניים** נפסק כי אפילו ממשלה מעבר שהינו אמנה - מוסמכת לחייב את ישראל בהסכם שלום (כולל ויתורים על שטחים).

~~אמנה אשר מתקבלת ע"י הממשלה - המעמדה הנורמטיבי יהיה נשל מקבל דלבד ואילו אמנה אישור נמוך לא ע"י הכנסת יהיו מעמדה הנורמטיבי כמעמד חוק.~~

- **בהסכם הבינלאומי** - נשאלת השאלה **עם מי** הנו נחתם - האם נחתם עם הפלסטינים? הפלסטינים אינם מדינה אולם ישנה פוליטה מדינה אשר אינה מסגלת לנהל את יחסי הפנים והחוץ שלה. **דסע' 2 לאמנה** נקבע כי אמנה היא הסכם דכתב דין **מדינה** - האם יש מקום להסכם שלום דין מדינה? **סע' 3 מרחיב** את סע' 2 מאחר כאשר קובע כי גם דמיהה המנהיגי סע' 2 לגבי מתקיימים, יחולו ההסדרים שקבעו דהסכם. אל נכון להעדיף את המשמעות שאינה את סיפורו של **שר החוץ הנרחב** אשר הביא לאומם חד צדדי לריבונות מכירה דרישות דנמוך על שיקולי המערכת - נפסק אמנם דהיה **הלכה חד צדדי מחייב** כמו אמנה. (הלכה נוגדת שהופרה היא את מן הסדר לפרוץ מאחר שלא הימנים)

- **בשנת 1999** הוגדר **דכנסת חוק סמוי** אשר מחייב אישור כנסת לפני חתימה על כל הסכם דקשה לירושלים המערבית וגרמה הקולן - מכאן לפי 2 שנתיים אלו ללא אישור כנסת (חוק) לא תוכל ממשלה להסתיים לפרוץ הקיים ההסכם.

- **בהסכם מסוכם לפי מצב ירושלים** - דרגת שהכנסת אישרה אותו הרי הנו דמעמד נורמטיבי של חוק והנו מחייב את מד'. אולם לעניין ההוספה על ההסכם מ - 2012 ישנה דקיימת כיון שלא קיבל את אישור הכנסת - דמידה הכנסת אישור אלא - הנו יחל.

דפ"ח. מצידם, ניתן לטעון כי חלק העבירה שהסתיים השלים עם מעבריה הראשון, דשלום, לאישור הנפ-
גשר המלה ההתנתקות היה בדרך הדבקה מאחר/פרטים הכלולה לאורך השטח שהיה מפורט לפי הפסק
ושלמה עם מעבריה. ממשלה ישראל לא רק שהיא את אישור הנפ- לדרך שינוי ופסק השלמה עם מעבריה.
לכן. יבדל הנושא שבו הפעם ואשר דיהמש את שינוי הפסק (הפסק 2012) = ההבדלה) ללא אישור נפ-.

• לפי הפסק מ 2012 לעניין המבנה והשטחים.

כיוון שבמבנה מונה בתוך המבנה וכן בתוך משלב 99' אשר מחייב אישור נפ- דבר לדבר הפנים לפי
המבנה (בתוך דרוש אישור נפ- דבר לדבר הבאמות של שינוי גדולה בגבולות דהיינו בל השיפוט והמבנה
של מבנה). כמו עוד הפסק לגבי אישור הנפ- הוא אינו מחייב את ישראל דבר הפנים
(דבר הדיבור הוא כן מחייב). המדינה אופרטיבי אל דבר לבדוק כי אינו חוקי.

- דפסיק מנוע נוסף הר הבית נ' רפאל - בקשה את מדין כי הוא עדיה על עבירה 91 לחוק העונשין
עבירה דבירה וכן כי הוא עבר על חוק רשות הבולון 1965 דבר שהבנו ישנם הפסדים עם סביה לעניין
מעבר המבנה ליבהם. דהמשך מעשה ידיו מלבון עבירה אולם דשל חומרת הטענה הוסיף כי לעניין
סעיף 91 - למשלה יש סמכות לשבר לבון דהפסק שמחייב את ישראל ויוצר על השטחים של רמת הבולון
כיוון שסעיף 91 יש סייג סמכות.

• לפי השומרון, כיוון שהמשפט השיפוט והמבנה של מבנה מעולם לא הוחל שם - מפקדה החלטה ממשלה דבר
לחייב את ישראל לפעול שלום. גם דהמבקשים - הפקדה החלטה ממשלה דבר לחייב את ישראל
לחסור את עצם. (דאגור הלה תפיסה לות מחוץ)

נשאלת השאלה - מהו אופן של הפסק אשר תלוים מנגנון סמכות את הדין הפנימי - לפי כללי פסיקה סמכות
ופסיקה קודמת מבנה - כאשר תוק פנימי מתנשלים הפסק דינו - החוק הפנימי גובר - כיוון שהחוק לבבי המבנה
פרוש אישור כנפ- - ללא אישור נפ- לא יוכל לבוקש אופן הפסק עם הפנים.

← אינו יודע כיצד יפסק דהמשך לבד תבנו האמר של הפסק אשר אין בין פנימי הסמכות שלו!
הנאם ובדוגל דשל הבדי הראשון כחלק מהפסק נגלל דעתי? הנאם החלק שאו סמכ יקיים הסמכ
לא יקיים?

בנוסף אשר משך יבין דמלבן לא אופיני לו דבלל ויפ וכן דמנוגה נוסחי הר הבית הוא חייב להתקיים
לבבי המבנה. לבבי הפסק הנוסף על ירושלים המזרחית - לא ברור מה יפסק לאור מקרים ההתנתקות.

דבריה מהנה!